

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Květen 2024

Ročník 5, číslo 43

*Poušť i suchopár se rozveselí, rozjásá se
pustina a rozkveté kvítím. Bujně rozkve-
te, radostně bude jásat a plesat. Bude jí
dána sláva Libanónu, nádhera Karmelu
a Šáronu. Ty uzří slávu Hospodinovu,
nádheru našeho Boha.*

(Izajáš 35,1–2)

OBSAH

Kdo a jak může utéct k Bohu <i>Jan Amos Komenský</i>	3
Ještě ke konspiračním teoriím <i>-jk-</i>	5
Jeho vinice <i>Jan Karafiát</i>	8
Slova a skutky <i>Otakar Vožeh</i>	13
Taktiky manipulativních slu- žebníků <i>M. & E. Fosterovi</i>	19
Funkce starších <i>Clifford Pond</i>	29
Modli se! <i>-jk-</i>	33
Modlitby posměvačů <i>Charles Spurgeon</i>	34
Moudrost krále Šalomouna <i>Jaroslav Kernal</i>	35

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

SOLI DEO GLORIA

*Sesíláš-li svého ducha, jsou stvoře-
ni znovu, a tak obnovuješ tvářnost
země. (Ž 104,30)*

Bůh ve své milosti a ve svém slitování vylil svého Ducha na všeliké tělo, jak zaslíbil. V onen den bylo obnoveno tři tisíce duší a začala se obnovovat tvářnost země. Zrodila se nevěsta Kristova, církev, která nemohla být ustanovena, dokud Pán nekončil dílo, kvůli kterému přišel, nebyl vyvýšen vzhůru a ustanoven hlavou jak církve, tak také všech mocností a sil. Nyní Duch svatý trvale přebývá v srdcích všech Božích dětí a blíží se chvíle, kdy bude obnoveno úplně všechno – Bůh stvoří nové nebe a novou zemi a poznání Boha a jeho slávy naplní celou zemi, jako vody přikrývají moře.

Kéž vám, milí čtenáři, k tomuto poznání našeho Pána a Spasitele poslouží také toto číslo časopisu Soli Deo Gloria. Budeme také rádi, když nás pospoříte svými modlitbami, šířením časopisu, sdílením na internetu nebo zakoupením některé z knih na našem e-shopu.

Jaroslav Kernal

KDO A JAK MŮŽE UTĚCT K BOHU

Jan Amos Komenský

O tom, co je to utéci před nebezpečím k Bohu a skrývat se u něho, a koho on přijímá na svůj hrad.

Porozuměli jsme, co je pevný Boží hrad, v němž přebývá bezpečí. Je potřebí také znát, jak a kudy se na ten hrad vchází. Neboť co by bylo platné vědět, že někde je takové bezpečné útočiště a nevědět, kde je hledat, kudy a jak se do něho dostat. Vždyť jsou tisíce tisíců lidí, kteří jej nenacházejí a ani nevědí jak, i když o něm něco slychají.

Utéci se na Boží hrad znamená tělo i duši a všecko všudy poručit a odevzdat samému Bohu, svému Stvořiteli, aby podle svého dobrého uvážení hájil a bránil, jak nejlépe ví a umí, před zahynutím a všemožnými zlými událostmi; a spolehnout se s plnou důvěrou, že cokoli se bude dít, bude to jen svatá Boží vůle, jemu k slávě a člověku k dobrému.

Takto jistě hledal David útočiště u Boha, když se svěřoval jemu samému: „Hospodine, Bože můj, k tobě pozdvihuji své oči, smiluj se nade mnou“ (Žalm 123); „Hospodine, Bože můj, v tebe doufám, vysvobod' mne, vytrhni mne od mých protivníků“ (Žalm 7,2); „Hospodine, Bože můj, v tebe naději skládám, buď štítem vůkol mne“ (Žalm 3,4); „Hospodine, nepřítel stíhá duši mou, ale já v tebe skládám naději, vytrhni mne, u tebe se skrývám“ (Žalm 143,3,9); „Hospodine, doufám v množství tvého milosrdenství, proved' mne ve své spravedlnosti před těmi, kdo po mně slídí, spravuj přede mnou mou cestu, zastří mne vůkol jako štítem svou přízní“ (Žalm 5,8.9.13); „Bože můj, v sevření srdce svého k tobě volám, uveď mne na skálu bezpečnosti, buď mi útočištěm a pevnou věží před tváří nepřítele, ať se uchráním v skrýši tvých křídel“ (Žalm 61). Žalmy jsou plny takových modliteb.

Kdo se tak obrací ve svém jakémkoli soužení k Bohu a horlivě se svěřuje do ochrany jemu samému, přijímá ho Pán Bůh pod křídla své všemohoucnosti, přikrývá jej svým stínem a vůkol jej ohrazuje svou

přízní jako štítem. A o něm se již může říci, že přebývá s Bohem na skále bezpečnosti, v tom nedobytném a neviditelném hradu.

Přijímá však Pán Bůh na svůj hrad každého, kdo ho o to žádá? Saulův příklad ukazuje, že ne. On se v úzkosti před Filištiny násilím dotíral k Bohu a hledal všestrannou ochranu, avšak nenalezl ji (1. Samuelova 28). Byl dostižen nepřáteli a zahynul v zoufalství (1. Samuelova 31). Proč to asi bylo? Což může Bůh oslyšet ty, kdo nevědí, kam se podít ve svých nesnázích a tak běží k němu a volají po ochraně? Odpověď: Daniel svědčí o Bohu, že je hojný v milosrdenství a vždycky hotový k pomoci (Žalm 130,7-8), a všichni svatí to v radosti zakoušejí Pánu Bohu k slávě; ale to, že zavírá bránu svého hradu před Saulem a jemu podobnými a nechce jim poskytnout útočiště, to si způsobili oni sami. Zvláště je to proto, že když dříve, dokud byli bezpečni, nedbali Boha, nedbá Bůh zase na ně v jejich nesnázích. Poněvadž oni v čase štěstí mu nepřáli místo v příbytku svých srdcí, nic jim Pán Bůh nekřivdí, když je v čase neštěstí také nepustí do svého příbytku.

Proto, kdo chce mít u Boha jisté útočiště před neštěstím, přijď, kdy přijď, ten musí být v ustavičném spojení s Bohem a stále pilně dbát, aby ničím nezmarnil jeho přízeň. To jest, musí: 1. milovat Boha celým srdcem a mít v něm samém své potěšení, 2. zakládat všechno na něm samém, 3. k němu se vždycky modlit a jemu se odevzdávat, 4. činit i nechávat všechno jemu na vůli. V srdci toho, kdo si tak počíná, Bůh přebývá svou milostí jako v centru. A když v něm přebývá milost Boží, tedy jej všemohoucnost Boží obchází a vůkol zastírá. A poněvadž jej obkličuje Boží všemohoucnost, tedy zde v tomto obklíčení přebývá jako v paláci s Bohem a Bůh s ním. A kde je Bůh, tam je pokoj, bezpečí, sláva i vojska andělů, i když to všechno je pro tělo nespátřitelné.

JEŠTĚ KE KONSPIRAČNÍM TEORIÍM

aneb o „nálepkování“

–jk–

V minulém čísle časopisu jsme publikovali článek o tom, zda by se křesťané měli zabývat konspiračními teoriemi. Autoři článku před takovým jednáním křesťany varují a vedou nás k tomu, abychom vkládali svou důvěru v Boha a v to, že on v pravý čas zjeví pravdu, kterou zjevit chce. A Boží slovo nám jasně říká, že ne všechna pravda bude zjevena v tomto světě. Když Pavel psal Timoteovi o ustanovení starších, varoval ho před tím, aby nekládal ruce, tedy neustanovoval některé lidi ukvapeně. Současně ho povzbuzoval slovy, že hříchy některých lidí, nebudeme schopni odhalit v tomto světě a vyjdou najevo až v den soudu (1Tm 5,24), takže není třeba ustanovení donekonečna odkládat a čekat, že vyjde najevo všechno. Kniha Deuteronomium nám potom říká, že „skryté věci patří Hospodinu, našemu Bohu, zjevné však patří navěky nám a našim synům, abychom dodržovali všechna slova tohoto zákona“ (Dt 29,28).

Problém definice

Samotné slovo *konspirace* znamená jednoduše spiknutí a *konspirační teorie* nabízí vysvětlení nějaké události či série událostí právě díky spiknutí, které je způsobeno skrytými hráči, jejichž záměrem je kontrola institucí, společnosti, národů či jiné mocenské choutky, a to obvykle na úkor ostatních lidí. Toto je jednoduchá a pro naše účely naprosto dostatečná definice. To podstatné zde jsou oni *skrytí hráči nebo aktéři*, kteří stojí za ... katastrofami, tragédiemi, válkami, pandemiemi, případně pomocí velmi komplikovaných mechanismů zatajují lidstvu důležité informace, např. o mimozemšťanech, nebo o tom, že země kulatá/plochá, skrývají před lidstvem důležité a lidstvu prospěšné vynálezy, léky či zbraně. Uvedený výčet nastiňuje různé druhy konspiračních teorií.

K tomu musíme samozřejmě dodat, že jako křesťané víme o mocnostech, které v tomto světě skutečně působí, oni *nadzemští duchové zla* (Ef 6,12), kteří *ovládají tento věk tmy*. A Boží slovo nás nenechává na pochybách o tom, že mohou ovládat i celé skupiny lidí – dobře to ukazuje příběh o svedení krále Achaba démonem, který se stal *zrádným duchem v ústech všech jeho proroků* (1Kr 22,22). Jednalo se o čtyři sta mužů (1Kr 22,6)! V tomto příběhu (podobně jako např. v příběhu Jóba nebo Daniela) nám Bůh dává nahlédnout do zákulisí duchovního dění, které však není našim očím běžně zjevné. Proto i zde musíme být velice strážliví. Pravda je průkazná a zjevná. Na tom musíme stavět. Takže pokud jsou nějaké věci neprůkazné a nejasné, nemůžeme je prohlášovat za pravdu, i když se nám zdály velmi pravděpodobné.

Problém „nálepkování“

Žijeme v době „nálepkování“, tady označování lidí nejrůznějšími nálepkami, obvykle hanlivými a dehonestujícími. Označení za konspirátory patří takové nálepky a je široce zneužíváno, a to i proti těm, kdo poukážou na některá zjevná fakta a nejdou dál ke konspiracím. Problém je v tom, že poukazují na fakta, která se nehodí nebo nejsou v souladu s široce rozšířeným názorem.

Je to jedna z ďábových metod, široce využívaná v současném světě, jak vrazit klíny mezi lidi a probouzet v nich vzájemnou nevraživost. Není potřeba hledat argumenty, není potřeba trpělivě vysvětlovat, není potřeba zkoumat věci a hledat pravdu, stačí prostě někoho „onálepkovat“ a je to. Pak už se s takovým člověkem nemusíme bavit. Nemusíme se už obtěžovat nepohodlným názorem, ať už z jedné nebo z druhé strany. A nemusí jít ani o konspirační teorie. Dneska úplně stačí jenom mít jiný názor.

Křesťanské řešení

Jak jsem zmínil výše, jako křesťané musíme stavět na *pravdě*, což na prvním místě znamená na Pánu Ježíši Kristu, jehož nám zjevuje Boží slovo, a dále na Písmu samotném. Pán Ježíš nám přikazuje, abychom *soudili spravedlivým soudem* (J 7,24), *nikoliv podle zdání*. Toto je základ, na němž máme stavět. Jednoduché a jasné pravdy Písma nám zde budou

dobrym vodítkem. Potom tedy nemusíme tápat ani ohledně toho, co se děje kolem nás, ani ohledně názorů druhých lidí. Pravda je mocná a pokud má svobodu k tomu, aby se mohla vyjádřit, vždycky dokáže obstát v konkurenci se lží. Jen musíme být ochotní naslouchat, diskutovat, hledat argumenty a nechat se přesvědčit, pokud se mýlíme. Je samozřejmě mnohem jednodušší zavřít se do své názorové bubliny a žádný jiný názor k sobě nepustit, případně ho zakázat nebo ho dostatečně hanlivě označit, aby nikdo neměl chuť jiný názor zastávat nebo o něm přemýšlet.

Pravda jde ruku v ruce s *láskou* a postoj nálepkování druhých nemá ani s pravdou ani s láskou nic společného. Máme být pravdiví v lásce, abychom ve všem dorůstali v Krista (Ef 4,15). Láska se nevychloubá ani není domýšlivá, nejedná nečestně a raduje se z pravdy (1K 13,4–7). Láska se tedy nepovyšuje nad druhého ani ho nesnižuje tím, že by se ho snažila nějak onálepkovat.

Zabývat se konspiračními teoriemi není moudré ani prospěšné, ba dokonce se to snadno a rychle může stát škodlivé, protože to neuvádí člověka do pravdy, ale do spekulací a rychle to vede k pýše, která ohrne nos nad těmi, kteří těmto spekulacím nevěří. Ale totéž platí o rychlém odsouzení všeho, co je označeno za konspirační teorii. Boží slovo nás vede k tomu, abychom přemýšleli „o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu“ (Fp 4,8).

I zde musíme pečlivě dbát na to, abychom zůstali na půdě Písma, protože ne všechno, co se prohlašuje za pravdivé, skutečně pravdivé je, a o spravedlnosti, dobré pověsti nebo pochvale platí totéž. Proto musíme trvat na pravdě Božího slova, na spravedlnosti zjevované Písmem, na chvále, která přichází od Boha, nikoliv od lidí. Bůh volá svůj lid k tomu, aby se učil činit dobro, aby hledal právo, zakročil proti násilníkovi, dopomohl k právu sirotkovi, ujal se pře vdovy (Iz 1,17). Vždyť Pán Ježíš se „za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích“ (Tt 2,14).

JEHO VINICE

Jan Karafiát

V onen den zpívejte o vinici, jež dává ohnivé víno. „Já Hospodin ji střežím, každou chvíli ji zavlažuji. Aby ji nic nepostihlo, nocí dnem ji budu střežit.“ (Iz 27,2–3)

Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! (Ř 8,34)

Na první pohled se zdá, že jsou to dva různé texty, ale když se podíváte blíže, uvidíte, že je to jeden text. Jako je jedno evangelium, tak jsou tyto dva texty jedno, takže slovo Boží evangelium jmenuje evangeliem věčným. A jako je ve světě jen jeden plán, tak si můžete být jisti, že jestli si přeje mít na zemi krásnou vinici, tak ji bude mít a jestli si přeje, abyste tu vinici vytvořili vy, spolehněte se na to, že to takové bude mít. Neboť takové to všechno má, jak to od věků promyslel. Já doznávám, že to takové není, jak bych si to chtěl představovat já, že na světě toho pěkného tolik není, že by zde toho duchovního mělo být více. Ano, tak se mi to dává, ale když mi Pán Bůh otvírá oči, vidím, že je to omyl, že to je takové, jaké to chce mít.

Co se týká celého světa, to se týká tvého života; když myslíš, že by toho duchovního mělo být více, šťastný ty člověče! Ale až se ti otevrou oči, uvidíš, že to je takové, jaké si to zatím přeje mít a že dojde na všechny věci, které ti již již připravuje.

Aby se každému z nás otevřely oči, aby každý viděl, že to není tak neutěšené, jak se ti zdá!

Rád bych s pomocí Boží předkládal čtvero věcí a to první mi zní tak:

I. Promyšlený Boží plán

Ten nebeský Pán má svůj věčný plán od věků převýborně promyšlený. Nikdo nezrušíte nic z toho, co před věky zamýšlel! A když zamýšlí krásnou vinici, vy si myslíte, že ji nebude mít, a když si oblíbí vás, vy si myslíte, že takovou vinicí nebudete? Tak pojímá svět, že na něm

bude mít svou vinici a tak se dívá na vás, aby měl ve vás to nejpěknější, nač myslel od věků.

Vždy je takový, jaký je! Nu, pak to nemůže jinak chodit, než jak mu to chodí.

Jaký je? Podívejte se do Jana 1,1: „Na počátku bylo slovo a to slovo bylo u Boha a to slovo byl Bůh.“ V řeckém textu máte výraz ‚logos‘, to je slovo nebo rozum, takže zcela dobře můžete číst: ‚Na počátku byl rozum.‘ On tě viděl, než tě stvořil a věděl všechno, co s tebou bude dělat, a než tě stvořil, všecko bylo zajištěno. Jemu nikdy nic neseslhalo, a když se vám zdá, že Genesis 6,6 naznačuje, že mu něco selhalo, to se vám jen zdá. Otevřete si, prosím, Genesis 6,6: „Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci.“ To se vám jen zdá, že se zklamal. To vám Písmo jen tak po lidsku vyjadřuje, poněvadž jsme lidé. On je samá láska. Když vidí tvou bolest, má také bolest. Ale ví, k čemu je ta bolest: všechno se nese k věcem ještě výbornějším. Mráčky nejsou na to, aby se ukazovaly mráčky, ale aby v nich ukazoval své světlo.

A když je to v tvém životě takové, jaké to zatím je, když vidíš těžkosti, pak ty těžkosti nejsou na to, aby těžkostmi zůstaly. To by bylo šlo docela dobře bez Pána Ježíše. Ale ty mráčky a těžkosti jsou na to, aby se v nich ukázala jeho moc a neskonale láska.

V Písmu svatém se od počátku mluví o tom, že chce mít na světě svou vinici. To je církev a církev je království Boží na světě. První kapitola lidské historie se odehrává v ráji. To byla zahrada, ale je navždy ztracena! Tak se to zdá jen vám. On to skutečně tak dopustil, ale jen proto, aby došlo na to lepší a větší než byl ten první ráj. Zatím tomu nerozumíte, jaké to bylo v tom ráji, právě tak, jako v dětství nerozumíte dětství. Tomu můžete rozumět, až když jste starší. A teď se podívejte do Izajáše 5,1: „Zaspívám svému milému píseň mého milého o jeho vinici: „Můj milý měl vinici na úrodném svahu.“ A právě tak náš text: „V onen den zpívejte o vinici, jež dává ohnivě víno. Já Hospodin ji střežím, každou chvíli ji zavlažuji. Aby ji nic nepostihlo, nocí dnem ji budu střežit.“ A tak napořád. Píseň Šalomounova mluví stále o vinici. Otevřete si, prosím, evangelium sv. Matouše 21,33–34: „Jeden hospodář vysadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal v ní lis a vystavěl strážní věž; potom vinici pronajal vinařům a odcestoval. Když se přiblížil čas vinobraní,

poslal své služebníky k vinařům, aby převzali jeho díl úrody.“ Tady vidíte jeho plány. A právě tak v evangeliu Janově: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“ Mluví o ratolestech a myslí na lidi. Vy si myslíte, že když si vybere někoho z lidí, že budou na tom hůř než ti druzí? Církev jsou vykoupení Boží všude po všem světě, kteří si nade všechno váží Božího slova a svátostmi si tak posluhují, jak to přikázal. To je jeho vinice, jeho království na zemi. „Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.“ To že by bylo na naší zemi? Arciže. Tohle zamýšlel. Jenže vy řeknete: „Ale tohle na zemi není! Ani v ráji to nešlo!“ Dobře! Zůstaňte si při tom. Ale on má své plány, a jestli chce, abyste byli vštípeni v jeho vinici, dejte pozor: budete vštípeni!

Ale teď to druhé:

II. Všechno dělá Bůh

Nikdy tomu nerozuměl tak, aby to vzešlo z vás. On počítá jen sám se sebou. Z něho je to všechno. My všichni jsme napořád jen jeho materiál. Jaký jsme materiál? Takový, jací jsme všichni, tělesní, kteří se znamenitě hodíme k tomu tělesnému. Kde vidíme něco tělesného, to také dokážeme. Neříkejte, že to nedovedete. Všechny skutky těla budete páchat a můžete je očekávat od každého těla. Staří Řekové byli pohané, ale vkus měli znamenitý. To dovedete mít i vy, protože jste tělo. A vybudujete světové říše: zlatou, stříbrnou, měděnou, železnou, hliněnou, ale jedna je světská jako druhá. Ano, to dovede pořídit tělo. Ale když bych se pokoušel, abych z vás vypudil lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání, nepořídím nic. Nikde nic!

Představte si ty suché kosti. A já půjdu a budu jim domlouvat, proč jsou pořád takové suché! Co pořídím? Nic. I kdybych kázal jako anděl, zůstanete tělesní lidé. Ano, vy se můžete vycvičit, ale zůstanete jen tělesní lidé.

Co ale z toho materiálu dovede pořídit on? Všechno, co si jen přeje. On od tebe nikdy nečeká nic, co do tebe nedal. On od vás, tělesných lidí, nečeká nic duchovního. On ví, že to nejde. Ale jestli do vás něco duchovního zaseje, to jistě něco čeká. „My ho milujeme, neboť on nejdřív miloval nás.“ A teď něco čeká. Co dal? Poslal svého svatého Ducha a každý začnete cítit, co to znamená. Ať hlína na počátku chtěla

nebo nechtěla, také to cítila, když Bůh na ni dechl. Já vidím, jaké to vlastně mělo být a jaké to teď mám. Já vidím, že by to mohlo být na světě daleko lepší, než to mám. To je dílo Ducha svatého. Ale on ti ukáže, že je to naprosto pochybené a ztracené, když to chceš napravit sám.

Ten druhý text nám ukazuje ta velká fakta. On přišel sám, aby pomohl, aby vnesl můj hřích na dřevo kříže. On umřel pro můj hřích a je tady. A změní vás. Přirozeně můžete říci: „Já to nevidím! Arciže. To je poctivá řeč. Až to budeš zakoušet, pak budeš věřit, že je živý. „Ospravedlnění jsme zadarmo bez skutků zákona.“ A již jste vštípeni v ten nebeský kmen, a on vypůsobí všechno to ovoce, které si přeje na vás vidět.

Jsou na světě lidé čistě tělesní, kteří nemají tušení, že je něco jiného než tělo; a jsou tu lidé, kteří vidí svou nedostatečnost, ale vidí, že to je jejich povolání, aby žili v lásce, a aby se v lásce propůjčovali do služby všem. A vy řeknete:

III. Ale ve skutečnosti to tak nevypadá

Ano, to se pěkně poslouchá jako teorie, ale ve skutečnosti to nevidím. My jsme mysleli, že toho duchovního by mělo být na světě neskonale více. To jste na omylu. Vy si myslíte, že on to stvořil a teď se o to nestará? To vězí v mém srdci a v každém srdci, že toho pořád málo vím. To je tak, jako byste řekli: On je výborný hospodář a zasel, a teď z toho nebude nic! To jste na omylu. To je u něho nemožné. On je neustále se svým lidem. Vždyť vy vidíte, jak se to má v celém vesmíru. Všechno mu jde na vlas a na minutu. On jde na svět a nese můj hřích a teď se dál nebude o to starat? Jaký by v tom byl rozum? Pohledte do našich textů: „V onen den zpívejte o vinici, jež dává ohnivě víno. ‚Já Hospodin ji střežím, každou chvíli ji zavlažuji. Aby ji nic nepostihlo, nocí dnem ji budu střežit.‘ ... Kdo je odsoudit? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!“ Stále na vás myslí a stále se za vás přimlouvá. A teď z toho aby nebylo nic? Já přiznávám, že jsem dlouho přehlížel slova našeho druhého textu: Přimlouvá se za nás. A to není jen zde na tom jediném místě. Otevřete si epištolu k Židům 7,25: „Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.“ Je tam kvůli tomu, aby se za nás přimlouval. A obraťte list do kapitoly 9,24: „Vždyť Kristus nevešel do

svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář. “Stále tam pro nás a za nás vykonává úřad přímlovce. Mám přímlovce, jakého potřebuji, takže žádného jiného nepotřebuji. Mám přímlovce, který byl na světě jen jednou nevyslyšen, když volal na kříži a podstupoval smrt. „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Ale on tomu dobře rozuměl. Jinak to nešlo. Ale jinak nikdy nevolal nadarmo.

On na tebe myslí. Pak že by to chodilo, jak to nemá chodit? Copak je to možné? Všechno co, co tu je, je takové proto, že si to takové přeje mít. Vy závisíte jedině na něm. To není tak zoufalé, jak si myslíš, když na něm závisíš, když jsi jeho radostí, protože jsi obmytý jeho drahou krví, a když víš, že na tebe myslí. Vždycky si rád otvírám Žalm 40,18: „Ač jsem poníženy ubožák, Panovník přec na mě myslí.“

IV. Jeho vinice

Představte si, že jste k němu přitaženi ve víře, že mu ve všem důvěřujete a věříte, že vám všechno napomáhá k dobrému. Nu, pak má svou vinici tam, kde ji mít chce. Pak mu ta vaše vinice vydává velmi výborné víno. To se mu na světě velice líbí. Když jste světská církev a pořídíte si náramně krásné chrámy a dómy a takové půvabné služby Boží, že se to všem líbí jako koncert nebo zábava, jemu se to nelíbí. Reformovaná církev to namnoze napodobuje. Ale když vám ukázal vaši ztracenost a když vás má na svém místě a vy ho máte rádi nade všechno a chválíte mu to a potěšeně se díváte na svět a nic se nebojíte o svou budoucnost, to je to je ho výborné víno, které mu vydává jeho vinice.

Já jsem hotov. Často se mi chce zdát, že to není na světě pěkné, že by toho duchovního mělo být daleko více. To jsem na omylu. Teď jen nepřekážet Duchu svatému a tak se dívat na ty mráčky kolem, abyste mu v nich pěkně svítili! „V onen den zpívejte o vinici, jež dává ohnivě víno. „Já Hospodin ji střežím, každou chvíli ji zavlažuji. Aby ji nic nepostihlo, nocí dnem ji budu střežit.“ ... Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!“ Amen.

Kázáno 10. dubna 1910.

SLOVA A SKUTKY

Otakar Vožeh

***Proč není možné sdílet evangelium skutky,
a proč si to musíme připomínat.***

Kdykoli začneme uvažovat a hovořit o tom, jakou roli hrají slova a skutky v životě věřícího člověka – křesťana – vždycky je to nakonec otázka rovnováhy. V dnešním relativistickém světě je však i pojem rovnováhy otázkou a proto je pro věřícího důležité, aby došel správné rovnováhy biblicky, podle Písma, Božího slova, Bible.

Slyšeli jste už někdy citát, který bývá přisuzován Františkovi z Assisi: „Vždycky sdílej evangelium. A jestli je to zapotřebí, použij k tomu i slov.“? Na první pohled velmi působivá slova o tom, jak je důležité, aby křesťan „zvěstoval evangelium“ svými skutky, svým životem. Vidět evangelium je důležitější než je slyšet. Slova mohou mít jakousi doprovodnou, podpůrnou roli, ale to, co může změnit svět, jsou naše činy, naše jednání, náš život. Souhlasíme?

Jenomže ono je to ve skutečnosti docela jinak. Už proto, že František z Assisi něco takového ve skutečnosti nikdy neřekl. Ale především proto, že evangelium není možné sdílet beze slov. Evangelium je svou definicí slovní záležitostí a proto může být zvěstováno pouze slovy.

Teď možná někdo bude namítat, že ten citát je jen aforismem, který má ukázat na důležitost toho, abychom jako křesťané dokládali evangelium svými životy, životy učedníků Ježíše Krista. A to je samozřejmě naprosto správná a biblicky založená myšlenka. Naše životy mají odpovídat tomu, co zvěstujeme slovy. Kdosi dokonce řekl, že nejsilnějším argumentem proti křesťanství jsou životy křesťanů! Kdybychom ten dříve uvedený citát chápali tak, že svými životy dokládáme slovní poselství evangelia, všechno by bylo v pořádku. Jenomže naneštěstí mnozí to chápou docela jinak a tvrdí, že evangelium je možné „zvěstovat“ beze slov. Tento postoj bývá někdy označován za „inkarnační“ přístup k evangelizaci – což má znamenat to,

že jako křesťané jsme svými životy jakýmsi „vtělením“ evangelia na tomto světě.

Hrajeme si tu jen se slovíčky, anebo je důležité, kdo má v této věci pravdu: zastánci inkarnační evangelizace nebo zastánci zvěstování evangelia slovy? Je to velmi důležité, dokonce podstatné.

Tvrzení, že evangelium se dá zvěstovat beze slov, pouze naším životem, je nejen nesmiřitelné s učením Písma, Bible, ale představuje i zamlžené myšlení. Ať už žijeme tím nejlepším životem a sloužíme druhým, jak a kde můžeme a obětujeme se pro ně do krajnosti – nezvěstujeme tím ještě evangelium. Evangelium je v podstatě již svou definicí záležitostí slovního vyjádření, stejně jako zvěstování, sdílení, kázání Božího slova. A když to říkám, jsem si vědom toho, že tu říkám něco, s čím zvlášť v dnešní době celá řada křesťanů nebude souhlasit. Dovolte, abych své přesvědčení objasnil a dokázal biblicky i logicky.

Takže před námi stojí dvě možnosti: slovní komunikace a komunikace beze slov. Nebo řečeno jinak: slovo a skutky, slovo a činy, slovo a život. Verbální, slovní komunikace se vztahuje na jazyk. K tomu, abychom mohli komunikovat slovy, potřebujeme použít řeči, jazyka. Každá řeč, každý jazyk, má svou vlastní gramatiku, slovosled a slovník. Komunikace beze slov se vztahuje na výraz tváře, postoj těla, gestikulaci rukama, pohyb očima, tělesný dotyk, vzhled a podobně. Slovní komunikace může být značně komplikovaná, jak ví každý, kdo se učí cizímu jazyku. Ale komunikace beze slov může být ještě složitější. Je to doslova „věda“, kterou se zabývá mnoho učenců v každé civilizaci.

Jedno je jisté: není možné ne-komunikovat. Jeden s druhým neustále komunikujeme, ať už slovně nebo beze slov. Dokonce, i když řekneme: „Já k této věci nemám co říct“ a zůstaneme mlčet, naše mlčení komunikuje určité skutečnosti. Dále: je známou skutečností, že přisuzujeme komunikaci beze slov větší váhu než komunikaci slovní, zvlášť když jsou ve vzájemném konfliktu. Je tomu tak především proto, že je podstatně těžší mít kontrolu nad komunikací beze slov než nad komunikací slovní. Jako rodiče si stále připomínáme, že je pro naše děti důležitější to, jak jednáme než to, co říkáme.

Komunikace beze slov je přirozená a velmi účinná především v oblasti vztahů, postojů, nálad, pocitů, apod. Zároveň však platí, že nepostačuje

k předávání poznání a informací. To se dá snadno doložit. Představte si, že jste dostali za úkol sdělit druhému člověku následující: „*Aristoteles vyučoval Alexandra Velikého na makedonském dvoře v letech 342 až 339 před Kristem.*“ Naneštěstí ten, komu máte tuto informaci sdělit, neví nic o tom, kdo byl Aristoteles, Alexander Veliký, co je to Makedonie, a kdo to byl Kristus, proč se tedy říká „před Kristem“. Navíc vás protějšek nemluví vaší řečí, nemáte tedy k dispozici verbální komunikaci. Jediné, co vám zbývá, je komunikace beze slov. Dokázali byste sdělit uvedenou informaci bez slovního vyjádření, beze slov? Dovolím si říci, že nikoli. Tento druh informace není možné komunikovat beze slov, pouhými gesty, očima nebo postojem těla, apod. Aby měla vaše informace smysl, musí být sdílena prostřednictvím slov.

V 1. Korintským 15,1–8 nám apoštol Pavel nabízí krátké shrnuté evangelia, tak jak je zvěstoval svým posluchačům a čtenářům:

Chci vám připomenout, bratři, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně.

Tento biblický text neumíme sdílet beze slov, není to možné. Informace obsažená v textu vyžaduje slovní komunikaci. Z toho důvodu je myšlenka „zvěstování evangelia“ naším životem – našimi skutky – cizí biblickému pojetí. Biblické evangelium svou podstatou vyžaduje verbální komunikaci, slovní sdílení.

Tuto skutečnost si musíme připomínat a dokonce ji zdůrazňovat ne snad proto, že bychom chtěli jakkoli podcenit nebo znehodnotit účinnost našeho křesťanského svědectví životem. Nikoli. Potřebujeme si však připomínat, jakou roli hraje slovní komunikace a jakou roli

hraje komunikace beze slov, když se jedná o naše svědectví, a o sdílení evangelia. Jinými slovy, nesmíme zaměňovat roli, kterou hrají slova, s rolí, kterou hrají naše skutky, náš život. Vzájemná záměna slov a skutků může mít vážné důsledky právě při sdílení evangelia.

Taková záměna vede především ke znehodnocení slovní komunikace. Západní civilizace je dnes poznamenána generací, která je přímo alergická na jakékoli pravdivé prohlášení, nehledě už vůbec na pravdu evangelia. Naše řeč, naše slova jsou podstatně devalvována, znehodnocena. Tzv. postmoderní civilizace je skeptická vůči slovům, obrazům, zkušenostem a jednání, které si nárokují jakoukoli nadřazenost. Slovní svědectví Církve – kázání, zvěstování – nese ještě silnější stigma. Svět, ve kterém se společenství Církve pohybuje a působí, ještě tak uzná úsilí Církve o nasycení hladových nebo osvobození utlačovaných. Nemůžeme však od světa čekat potlesk za to, že zvěstujeme evangelium, slovo Kristova kříže. Evangelium je svou podstatou konfrontační vůči každé civilizaci, každé kultuře, každé společnosti, každému světskému systému. Věřící člověk by si měl tuto skutečnost uvědomovat a připomínat si ji pro život křesťanského svědectví.

Když to tedy vezmeme do důsledků, názor, že můžeme zvěstovat evangelium svým životem, nás zcela přirozeně vede k tomu, abychom se věnovali tomu, co nám přinese uznání našeho okolí a vyhýbali se tomu, co bude mít za následek spíše odmítnutí ze strany světa kolem nás – a to při zachování dobrého pocitu, že „evangelizujeme“. „Záleží nám na tom, abychom zvěstovali evangelium“, říkáme sobě i druhým, „ale děláme to svým životem a ne slovy.“ Dochází ke zmatečné výměně pojmů, jejímž důsledkem není nic menšího než to, že zanedbáváme zvěstování evangelia slovy.

Tento výklad evangelizace vede i k tomu, že se mylně domníváme, že moc evangelia vlastně spočívá v nás samých, v přesvědčivosti našeho života. Mnozí dnes říkají, že skutečná evangelizace není myslitelná bez inkarnačního prvku. Jinými slovy, jakoby evangelium nevlastnilo samo o sobě moc vedoucí ke spáse a k novému životu, jakoby účinek evangelia spočíval v nás, kdo evangelium sdílíme.

To však neodpovídá novozákonnímu poselství Bible. Slova apoštola Pavla v jeho dopise věřícím v Římě svědčí o tom, že síla a moc

evangelia nespočívá v nás, kdo je přinášíme. Spočívá v evangeliu samém, v jeho aplikaci Božím Duchem. „Nestydím se za evangelium“, píše Pavel. Proč? Jednoduše proto, že evangelium, slovo kříže a vzkříšení Kristova, ta dobrá zpráva o záchraně, je „mocí Boží ke spasení pro každého, kdo věří“ (Ř 1,16). Evangelium je Boží mocí, ne naší mocí. Bůh vložil do zvěsti evangelia svoji moc. A apoštol Pavel si je tak vědom této moci a má v ní takovou důvěru, že se raduje, když je evangelium zvěstováno dokonce i z nečistých, zištných pohnutek (Fp 1,12–18).

Nikdo nepochybuje o tom – a ani já to v této úvaze netvrdím – že důsledný křesťanský život víry každého jedince i Církve jako celku, je tím nejlepším pozadím, na kterém má probíhat zvěstování evangelia. I naše dnešní generace by nám zřejmě byla ochotna lépe naslouchat, kdybychom svoji víru důsledně žili, kdyby byla zřejmá z našeho mluvení a jednání. Tato skutečnost nás však nesmí vést k tomu, aby se zvěstování evangelia stalo jakýmsi rukojmím našeho nedokonalého života. Jinými slovy, jestli nežijí důsledně křesťansky, nemám právo na to, abych sdílel evangelium. Je to přesně naopak: můj nedokonalý život je potvrzením toho, že všichni potřebujeme evangelium a stále. Církev na tomto světě nikdy nebude ideálním, dokonalým komunikátorem evangelia. Avšak navzdory našim slabostem, pádům a nedokonalostem, evangelium zůstává plné moci – Boží moci – ke spasení, k záchraně každého věřícího člověka.

Moc, která je evangeliu vlastní, není větší nebo menší podle toho, kdo je zvěstuje. To je skutečnost, která nás vede k velké pokoře, ale zároveň nás také krásně osvobozuje. Moje neschopnost odpovědět na všechny námitky a otázky nevěřících, nedostatek teologického, biblického vzdělání, moje nedůslednost v životě víry – nic z toho neubírá ani kapku moci evangelia. Protože evangelium není moje, protože patří Bohu, já je nemohu nijak vylepšit, nemohu je nijak znehodnotit, nemohu mu ubrat na jeho moci. Moc evangelia je mocí Boží, mocí Ducha Svatého. Evangelium není mocné díky nám, nýbrž navzdory nám. Díky Bohu.

V biblickém textu 1K 1,21 čteme: „Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí.“ Apoštol Pavel tu mluví o tom, jakým způsobem,

jakou metodou koná Bůh, „aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem“ (v. 29).

Pán Ježíš řekl: „Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný“ (J 3,14–15). Evangelista Jan pak vysvětluje: „To řekl, aby naznačil, jakou smrtí má zemřít“ (J 12,33). Naše sdílení evangelia je pokračováním tohoto procesu. I my zvěstováním evangelia vyvyšujeme Pána Ježíše. Apoštol Pavel píše Ga 3,1:

Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil – vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný!

Když sdílíme evangelium, ukazujeme na něj – na ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista – jako na toho, kdo jediný může zachránit každého člověka, který věří.

Evangelium vyžaduje slovní vyjádření, které není možné nahradit žádnou komunikací beze slov. Náš život může lidi přimět k otázkám, může je „oslovit“ v tom smyslu, že se budou ptát, proč žijeme tak, jak žijeme. Náš život však nikoho nezachrání, nespasí. Ke spáse vede jedině víra v evangelium Ježíše Krista, víra ve zvěst o jeho ukřižování a vzkříšení.

Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. (2K 5,19)

Toto evangelium je vždycky aktuální, nikdy není „nemoderní“, nemusíme se starat o jeho dopad v životě člověka. To jediné, co musíme, je sdílet je svými slovy, komunikovat je bez ohledu na cokoli a kohokoli, v plné důvěře v jeho moc.

TAKTIKY MANIPULATIVNÍCH SLUŽEBNÍKŮ

Michael & Emily Fosterovi

Při práci v pastorační službě se setkáváte s příběhy o manipulaci jak ze strany svých kolegů ve službě, tak ze strany nových členů, kteří přicházejí do vašeho sboru.

Ve službě se pohybuji od pozdního mládí a byly doby, kdy jsem těmto příběhům nepřikládal velkou váhu, a to ze dvou důvodů.

Za prvé, existuje tendence k mentalitě oběti, která zveličuje každý drobný přestupek nebo chybný krok vedoucích sboru jako zákeřné „duchovní zneužívání“ nebo „duchovní trauma“, místo aby je rozpoznala jako nedorozumění, špatnou komunikaci, osobnostní rozdíly nebo relativně neškodné problémy.

Zadruhé, v naší kultuře existuje protiautoritativní rebelantské smýšlení, které nesnáší, když je konfrontováno s něčím obtížným. Lidé často dávají přednost uhlazeným slovům lichotníků před ostrými, ale užitečnými slovy přítele.

Postupem času se však i při zohlednění těchto tendencí ukazuje, že existuje přístup ke službě, který je hluboce manipulativní a zároveň rozšířený napříč církvemi různého původu a velikosti.

Během 25 let služby v různých funkcích v církvi jsem byl sám svědkem manipulativního chování, byl jsem mu vystaven a v menší míře jsem se ho i sám dopustil. Začal jsem tedy popisovat tendence manipulace ve službě.

Zjistil jsem, že manipulace zahrnuje kombinaci tří faktorů: je nátlaková, klamavá a působí proti blahu jedince. Používá různé lstivé taktiky, které nutí lidi jednat způsobem, který je v rozporu s jejich svědomím nebo ohrožuje jejich prospěch. Ačkoli je manipulace nenápadná, vyvolává v jedinci přesvědčení, že nemá jinou možnost než tu, kterou mu předkládá manipulátor. Uvězní ho v pasti nátlaku.

Následuje řada různých zamyšlení nad povahou a tendencemi těchto manipulací v křesťanské službě.

Manipulace

Existuje mnoho pastora, kteří ve své službě manipulují s lidmi. Slovo „manipulovat“ se v Písmu nevyskytuje, stejně jako slovo „trojice“. Nicméně podstata obou těchto slov v Božím slově obsažena je.

Co znamená manipulace? Manipulaci lze definovat jako ovládání nebo nucení jiné osoby pomocí lstivých, nekalých nebo zákeřných (škodlivých, ale lákavých) prostředků, aby dělala to, co dělat nechce, a to především ve prospěch osoby manipulující.

Prvním manipulátorem zmíněným v Písmu je ďábel. V listu Efezským 6 se píše, že ďábel má „nástrahy“ (ČSP). Nástraha je trik nebo lest používaná k oklamání nebo svedení do pasti, úskočná a zákeřná taktika. Ďábel například manipuloval Evou tím, že ji lstivými slovy navedl, aby pracovala proti svým zájmům a ve prospěch jeho záměrů.

Slova jsou hlavním nástrojem manipulátorů. To je výzva pro pastýře. Slova jsou totiž také hlavním nástrojem pastýřské práce. Ve 2. listu Timoteovi 4,2 Pavel nařizuje: „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování.“ Písmo nás však také varuje, že „mnohomluvnost nezůstává bez přestoupení“ (Př 10,19). Pastýři vedou dlouhé rozhovory a zabývají se citlivými záležitostmi. Příležitostí ke zneužití moci je ve službě mnoho. Proto Petr radí: „Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké zištnosti, ale s horlivou ochotou, ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem“ (1Pt 5,2–3). V komentáři k 1. listu Petrovu 5,3 James Bannerman píše:

[Starší] nejsou „páni nad Božím dědictvím“, kteří mají právo jednat podle svého uvážení nebo rozmaru a nezávisle na jakékoli autoritě kromě své vlastní. Nemají právo nakládat se Slovem nebo se svátostmi jak se jim zachce, ani uplatňovat autoritu jakoby sami ze sebe a nezávisle na Hlavě, která je nad nimi. Ve všech svých povinnostech a funkcích jednají pouze pro Krista, a proto se musí držet v přísných mezích jeho pověření. Práva a výsady Kristovy církve jsou chráněny před rozmary a svévolnými zásahy vedoucích úřadů tím, že je omezuje výslovná Kristova autorita nad nimi; pod jeho korunou a pod jeho ochranou se nachází svoboda, kterou Kristus svůj lid osvobodil. Role vedoucích v církvi jsou ke službě, nikoliv k panování.

Písmo nás varuje před konkrétními a skutečnými nebezpečími a nebezpečí manipulace je pro pastýře stálým pokušením. Církev, jak říká Bannerman, musí být chráněna před „rozmary a svévolnými zásahy“ starších, kteří překračují „přísné hranice [Kristova] pověření“. Nebezpečí toho, že pastýři zneužijí svou autoritu, je zcela reálné.

Existují lidé, kteří označují jakékoli uplatňování pastorační autority za zneužívání. Těchto rebelů je mnoho a autoritu Slova nerespektují. Byl jsem však také svědkem toho, jak někteří pastýři v reakci na existenci takových rebelů ospravedlňují takovou formu pastorece, kterou lze právem označit za manipulaci.

Laskavý manipulátor

Manipulátoři mohou působit vlídně, a nemusí to být jen zástěrka pro jejich manipulaci. Může to být i upřímné. Jejich laskavost je však přímo úměrná vaší ochotě prosazovat jejich záměry.

V jistém smyslu to platí pro všechny. Přirozeně cítíme náklonnost k těm, kteří s námi sdílejí naše poslání a jsou s námi v zákopech. Skutečnost, že máme společný cíl, posiluje naše pouto. Pokud by někdo změnil své poslání a přidal se k jiné skupině, časem by se moje náklonnost k němu pravděpodobně zmenšila. To je přirozená reakce. Čím více toho máme společného, tím silnější je naše společné pouto a naopak.

Nicméně oproti laskavým manipulátorům je zde rozdíl. Jejich láska není založena na vzájemných zájmech, ale na vaší ochotě sloužit jejich cílům, které se vždy soustředí na ně samotné. To může být maskované (možná i podvědomě). Můžete se domnívat, že vy a manipulátor obíháte kolem společného a vyššího poslání, zatímco ve skutečnosti manipulátor chce, abyste obíhali kolem něj. Oni sami jsou ústředním bodem své vlastní agendy.

Odhalit to může být poměrně náročné. Existují však některé jasné příznaky, které se projeví při pokusu o nápravu nerovnováhy na oběžné dráze. Zde je několik z nich:

- Budou nenápadně zpochybňovat vaši věrnost.
- Budou podezřívaví vůči každému, kdo opustí „skupinu“.
- Často budou zpochybňovat každého, kdo by mohl představovat hrozbu pro jejich vliv.

- Budou se vás snažit přesvědčit, že jakékoli obavy nebo činy, které nejsou v souladu s jejich plány, pramení z vaší osobní slabosti.
- A tak dále.

Tyto taktiky použijí, aby vás uvedli do souladu se svými záměry. Pokud se to podaří, možná vás přivítají zpět, ale s přetrvávajícím pocitem opatrnosti. Pokud jejich taktika selže, zavrhnou vás a budou před vámi varovat ostatní. Označí vás za slabého, nespokojeného, vzpurného atd. Stanete se terčem jejich pokusů otrávit studnu.

Pro laskavé manipulátory je to scénář „všechno, nebo nic“. Přesvědčují sami sebe i ty, kteří jsou kolem nich, že každý, kdo není s nimi, musí být proti nim.

První taktika: Převrácení scénáře

Častou taktikou manipulativní služby je „převrácení scénáře“, což je v podstatě forma zasévání pochybností:

„Myslíte si, že jsme arogantní jen proto, že jste arogantní vy.“

„Tvrzení, že vás pomlouváme, je pomluva.“

Tato taktika slouží k odvedení pozornosti, aby vás udržela v defenzivě a donutila vás bránit se. Existují pro to dva důvody:

1. Umožňuje jim vyhnout se odpovědi na vaše obvinění tím, že se vás snaží donutit k tomu, abyste se hájili sami.
2. Může to u vás vyvolat emocionální reakci, takže se budete jevit jako někdo, kdo se neovládá.

Nejlepším způsobem, jak této taktice čelit, je nepopírat přímo jejich protinávrh. Je možné, že je na něm něco pravdy. Přehnaná reakce jim jen dodá pocit, že mají větší pravdu. Důležitější je, abychom byli otevření přijímat opravy i od těch, s nimiž nesouhlasíme. Pokora nikdy nevrací ránu zpátky.

Vhodnou reakcí je říci: „To je možná pravda a můžeme se k tomu vrátit později, ale nyní bych byl rád, kdybychom se zabývali mými obavami. Nebo to vyloženě popíráte?“

Cílem je vyvolat upřímnou odpověď. Může se k tomu přiznat, nebo také ne. Pokud jsou věřící, pravděpodobně to přiznají, ale pokusí se vaše tvrzení oslabit: „Ano, mluvili jsme o vás, ale nebyly to pomluvy. Byli jsme znepokojeni a hledali jsme radu u některých bratří.“ Možná

to nebude odpověď, kterou byste si přáli slyšet, ale je to lepší než žádná odpověď. Umožňuje totiž hledat možnou cestu vpřed.

Klíčové je soustředit se na hlavní problém a zachovat klid. Jednání s manipulativními jedinci vyžaduje soustředění ostré jako laser. Pokud nemáte jasně stanovený cíl, nemůžete se udržet na správné cestě. Proto je zásadní pečlivě zvážit projednávanou záležitost.

Zvážili jste možnost, že se můžete mýlit? Požádali jste Boha, aby vás zkoumal? „Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled, zda jsem nesešel na cestu trápení.“ Probrali jste tuto otázku se zbožným přítelem, který je ochoten se vám postavit na odpor a podělit se s vámi o věci, které možná nechcete slyšet?

Prozkoumejte sami sebe. Nikdo není pouhou obětí. Nejprve odstraňte trám ze svého oka. Teprve potom se budete moci zabývat smítkem, větvičkou nebo trámem v oku svého bratra.

Cílem je, aby každý převzal odpovědnost za svůj vlastní hřích, činil pokání, usmířil se a posunul se vpřed v budování království. Je to řetězec příčinných souvislostí. Vlastní hřích je počáteční domino, které musí spadnout. Proto převezměte odpovědnost za svůj hřích dříve, než zahájíte jakoukoli konverzaci, a vroucně se modlete, aby ostatní učinili totéž. Smíření není možné, pokud lidé odmítají uznat svůj hřích, a žádný bohabojný křesťan si takový výsledek nepřeje.

Druhá taktika: Vždy se držet subjektivity

Taktikou manipulátorů je zaměřit se především na subjektivní stránku. Budou se snažit, aby se vše týkalo toho, co se podle nich děje „uvnitř“, na rozdíl od skutečných slov a činů. Budou to dělat jak u vás, tak u sebe.

U vás budou zdůrazňovat to, o čem tvrdí, že jsou to vaše hříšné motivy, záměry a emoce.

U sebe budou zdůrazňovat to, o čem tvrdí, že jsou jejich nevinné a ušlechtilé motivy, záměry a emoce.

Proč? Protože je snazší opravovat záměry než skutečné události. A to jim umožňuje překroutit činy všech tak, aby co nejlépe zapadaly do příběhu, který jim umožňuje vyhnout se odpovědnosti. Uslyšíte věty, jako:

„Odkud se bere ta nedůvěra?“ „Copak jsem tě neměl rád?“ „Kdy jsem tě uvedl v omyl?“ „Trápí mě, že to tak cítíš.“

Neskočte jim na to. Je to past. Odpovězte třeba takto: „Dobře, můžeme se tomu věnovat později, ale nejprve se zabývejme daným problémem.“

Je to tak jednoduché. Zůstaňte zaměřeni na danou otázku. Zachovejte si objektivitu. Manipulátoři chtějí, abyste se ponořili do domněnek.

Mimoходом, není nemorální odvolávat se na dřívější náklonnost a loajalitu. V listu Galatánům 4 Pavel říká: „Mohu vám dosvědčit, že kdyby to bylo možné, byli byste pro mne obětovali vlastní oči. Stal jsem se vaším nepřítelem tím, že vám říkám pravdu?“

Musíte si však uvědomit, že to není žádný zaslepený apel na emoce. Je to apel vložený mezi silné racionální a biblické argumenty. Pavel tedy neříká: „Prostě mi věřte.“ Ale přesně to chtějí manipulátoři a podvodníci.

Třetí taktika: Rozvíjení pocitu nedostatku

Manipulátoři jsou experti na rozvíjení „pocitu nedostatku“ u druhých. Chtějí, abyste věřili, že jsou jediní, od koho můžete získat něco, o čem vědí, že po tom skutečně toužíte. Tím „něčím“ může být láska, uznání, správné učení, profesní příležitosti nebo cokoli jiného. Vypozoroval jsem, že používají dvě taktiky současně, aby v jednotlivcích vytvořili „pocit nedostatku“.

Nejdříve vám nabídnou možnost ochutnat „něco“, co máte skoro na dosah ruky. Využívají to k tomu, aby vámi manipulovali a vedli vás. Zdá se, že to máte vždy na dosah. Možná vám dokonce dovolí to i skutečně ochutnat. Vždy je to však podmíněno tím, že půjdete po cestě, kterou vám vytyčili. Pokud se odchýlíte, vezmou vám to. Ale to ještě není ta druhá taktika, kterou mám na mysli.

Za druhé se vás snaží přesvědčit, že ono „něco“ mají jen oni. Nikdo jiný to nemá (to je nedostatek, chápete to?). Mají to pouze oni. Aby toho dosáhli, musí vás přesvědčit, že všechno ostatní „něco“, které vidíte jinde, je ve skutečnosti otrávené. Ano, může se to zdát naprosto v pořádku, ale oni vás ujišťují, že je to jenom zdání. Chtějí, abyste věřili, že jsou jedinými poskytovateli toho, co chcete nebo potřebujete, a že nemáte jinou možnost. To je téměř vždy nepravdivé. Možností je k dispozici nepřehledné množství. Existuje spousta opravdové lásky, uznání, pravověrných církví, příležitostí k povolání atd. Manipulátor však musí tuto skutečnost zkreslovat, jinak nad ní ztratí kontrolu.

Čtvrtá taktika: Překvapivé setkání

Další taktikou manipulátorů je „překvapivé setkání“. Může to vypadat jako náhodné setkání nebo nečekaný telefonát. Klíčovým aspektem je, že vás zastihnou nepřipravené. Účelem je konfrontovat vás ve chvíli, kdy nejste připraveni, což jim dává strategickou výhodu. Oni měli čas shromáždit své emoce a argumenty, zatímco vy vstupujete do situace bez předchozího rozmyslu. V důsledku toho se stáváte náchylnějšími k tomu, aby vás řídili a manipulovali s vámi.

Často kombinují taktiku „neočekávaného setkání“ s taktikou „blížícího se termínu“. Cílem této taktiky je vytvořit iluzi toho, že s každým dalším okamžikem se možnosti zmenšují. Během „neočekávané schůzky“ pak vyvíjejí nátlak, abyste měli pocit, že nemáte jiné alternativy než ty, které vám předloží. Jedná se o velmi účinnou strategii.

Některá setkání se mohou konat v krátkém časovém horizontu a někdy je skutečně nutné využít co nejlépe dostupné možnosti v rámci časové tísně. Ne všechny situace jsou spojené s manipulací.

Zde je tip, jak manipulaci rozpoznat. Manipulátoři opakovaně odkládají uskutečnění rozhovoru a pak najednou trvají na tom, že ho chtějí uskutečnit ještě ten den večer. Pokud si vyžádáte více času, budou tvrdit, že další odklady již nejsou možné, jako byste se na předchozích odkladech nějak podíleli.

Je to hra. Je to manipulace. Máte přece čas, tak ho využijte. Pokud na vaši touhu po pečlivém zvážení reagují negativně, jsou to nepochybně manipulátoři.

Taktika pátá: Pěstování ducha soupeření

Jednou z taktik manipulátorů je důsledně podporovat pocit rivality mezi ostatními. Jedná se o metodu, která slouží k tomu, aby lidé vnitřně toužili po manipulátorově uznání. Jedním ze způsobů, kterého jsem byl svědkem, je, když manipulátor zorganizuje diskusi, v níž se jednotlivci nebo skupina navzájem porovnávají.

Klíčovým aspektem je, že vás vybízí k tomu, abyste se srovnávali s ostatními, a pak se staví do role soudce oprávněnosti vašeho srovnání.

To ve vás podporuje myšlenkový rámeček, který se neustále ptá: „Ale co by si asi pomysleli?“ Je to manipulativní forma kontroly a ovlivňování.

Muži bez otce jsou vůči této taktice obzvláště zranitelní. Pro muže je přirozené hledat souhlas svého otce. Manipulátoři tohoto sklonu využívají.

Je tu však rozdíl...

Otcové chtějí, abyste rozvíjeli sebeovládání. Manipulátoři chtějí ovládat vás. Otcové vás vychovávají k vašemu vlastnímu prospěchu. Manipulátoři vás vychovávají k tomu, abyste sloužili jejich vlastním cílům. Otcové si přejí, abyste se jim vyrovnali a nakonec je i předčili. Manipulátoři chtějí, abyste zůstali jejich následovníky a nikdy je v ničem nepřekonali. Otcové chtějí, abyste se stali nezávislou osobností na své vlastní smysluplné cestě, na níž se budete řídit ukázněností a biblickou etikou, kterou vám vštíplili. Manipulátoři chtějí, abyste se stali jedním z jejich následovníků a pomáhali jim při řízení mise, kterou vám zadali. Zbožný otec dbá na to, aby se Písmo stalo měřítkem. Manipulátor činí měřítkem sám sebe.

Je v pořádku ptát se: „Jak jsem si vedl?“ Ale vždy je třeba se ujistit, že odpověď je v souladu s objektivními zásadami Písma.

Šestá taktika: Neustálé negování

Všiml jsem si, že mnoho manipulátorů používá známou taktiku z komunity svůdců (PUA, tzv. umělci v balení žen), která se nazývá „negování“. Zde je její slovníková definice:

„Negování“ je negativní poznámka zabalená do komplimentu. Funguje tak, že se dotkne něčí nejistoty a otřese sebevědomím dotyčného. Záměrem je ho zmást a zaujmout ho, případně uštedřit lehkou ránu jeho sebevědomí, což v něm může vzbudit větší zájem o navázání vztahu s vámi. Je to technika používaná k obcházení obranných mechanismů ve společenském prostředí, například v barech.

Negování je v podstatě metoda používaná k podkopání něčího sebevědomí (bez ohledu na pohlaví) a vyvolání pocitu méněcennosti, aby se na oplátku snažil získat vaše uznání.

Manipulátor se bude snažit popřít nebo znehodnotit cokoli, co zdůrazňuje vaši nadřazenost nebo rovnost s ním.

Setkal jsem se s člověkem, který často poukazoval na to, že nikdy nečekal, že dosáhnu takové úrovně úspěchu, jaké jsem dosáhl. Vždycky

mě to pobavilo. Když to řekl naposledy, odpověděl jsem mu stejným vyjádřením na jeho adresu.

Pokud jsou pro někoho důležité pouze úspěchy dosažené pod jeho dohledem, máte co do činění s manipulátorem.

Sedmá taktika: Preventivní obviňování

Manipulátoři kladou velký důraz na specifický druh loajality: loajalitu k sobě samým spíše než k principům.

K dosažení tohoto cíle používají různé metody. Jednou z technik, kterou jsem vyzoroval, je technika, kterou nazývám „technika židovské matky“. Je to způsob, jak někoho preventivně obvinít. Spočívá v tom, že neustále diskutují o tom, jak je všichni opouštějí, zrazují, nedoceňují nebo se za ně stydí atd. S takovou skupinou neloajálních jedinců byste samozřejmě nechtěli být spojováni.

V důsledku toho je význam loajality k osobě manipulátora upevňován formou negativního posilování.

Závěr: Jsem manipulátor?

Mezi zbožným přesvědčováním a bezbožným manipulováním je velmi tenká hranice. Někdy se zbožné přesvědčování může jevit jako bezbožná manipulace a naopak. Jedná se o náročný problém pro rozlišování, který musí manželé, rodiče, pastýři a další lidé zvládnout a naučit se v něm orientovat. Zde je několik návrhů, „jak“ rozlišovat:

Kdo se snaží přesvědčit druhé, předkládá jim skutečnost takovou, jaká je. Dovolí, aby zazněla všechna fakta, a jeho argumenty ob stojí i tváří v tvář opačným důkazům. Kromě toho dokáže své tvrzení upravit, když se objeví nová fakta. Jeho hlavní motivací je soulad s pravdou, nikoliv osobní cíle.

Manipulátor naopak upravuje skutečnost tak, aby odpovídala jeho záměrům. Pečlivě zdůrazňují nebo zlehčují některé aspekty reality, aby dosáhli svých cílů. Jejich cílem není sladit někoho s pravdou, ale spíše prosadit svůj osobní program.

Jednáte jako člověk, který přesvědčuje, nebo jako manipulátor?

Položte si následující otázky:

- Proč se snažím přesvědčit tuto osobu, aby změnila svůj názor?

- Je to především pro můj prospěch, nebo pro jeho prospěch?
- Vyslechl jsem si důvody, které vedou k jejich přesvědčení nebo chování?
- Zabýval jsem se upřímně jejich nejsilnějšími stránkami, nebo jsem se je snažil obejít?

Tyto otázky můžete použít i v situaci, kdy chcete zjistit, zda vás někdo přesvědčuje, nebo vámi manipuluje.

Není moudré přehlížet existenci manipulace. Příslovní varují před zlými muži a ženami, kteří využívají našich slabostí a pokušení ke svým hříšným cílům. To je manipulace. Je však také pošetilé považovat za manipulaci každé přesvědčování (například radu nebo napomenutí). Mnoho lidí hraje na „strunu manipulace“, aby se vyhnuli legitimnímu vedení a nápravě. Představují se výhradně jako oběti.

Jak typy věčných obětí, tak manipulátoři mají společný rys: sebeobranu. Odmítají přiznat své chyby v jakémkoli bodě.

Manipulátoři označují ty, kteří se nepodřizují jejich programu, za vzpurné, slabé nebo ubohé. Stejně tak lidé, kteří jsou věčně obětí, označují ty, kdo uplatňují autoritu nebo poskytují láskyplnou nápravu, za manipulátory, tyrany nebo ty, kdo je šikanují.

Jsou to dvě strany téže mince. Manipulátoři jsou oběti s mocí, zatímco oběti jsou manipulátoři bez moci. Proto se z utlačovaných mohou rychle stát utlačovatelé.

Křesťané přijímají odpovědnost za své hříchy a podřizují se pravdě Božího slova. Tím se vyhnou nástrahám, kdy si stále hrají na oběti nebo se sami stávají manipulátory.

A ještě jedna poznámka na závěr: před časem jsem sledoval minisérii Waco, která popisovala zásah agentů v táboře sekty Davidiánů a následné události. Znepokojily mě zejména dvě věci. Především to, jak zdánlivě normálně mnozí z větve Davidiánů vypadali. A potom skutečnost, že kontrola Davida Koreshe nad skupinou se téměř výhradně opírala o manipulaci. Nemohu ručit za přesnost zobrazení, ale děsí mě představa, jak snadno se normální lidé dají ovlivnit manipulací zlých jedinců. Někteří křesťané jsou v církvi podobné sektě a neuvědomují si to. Kež jim Bůh otevře oči a ochrání je!

FUNKCE STARŠÍCH

Clifford Pond

Nyní se musíme trochu podrobněji zabývat funkcemi starších. Přitom se musíme mít na pozoru, abychom si nevytvořili nějaký vzor, který bychom se následně snažili „napasovat“ na konkrétní osoby. O tomto způsobu uvažování jsme již hovořili. Pokud začneme spíše s dary a talenty, které nám Bůh dal, než s předem danými specifikacemi, budeme otevřeni flexibilitě. To znamená, že rozdělení práce bude vycházet především z darů a schopností každého staršího. Nikdo nebude nucen pokoušet se o práci, pro kterou se nehodí. Pokud Pán některému z vedoucích nedal určité dary, je možné udělat určité věci. Církev by se měla modlit za to, aby byli lidé těmito dary obdarováni. Mezitím se nabízí otázka, co vlastně Pán chce, abychom dělali, pokud nám tyto dary nedal? Odpovědí může být, že tato cesta služby není v daném okamžiku nutná. Pokud je odpověď taková, že práce je životně důležitá a musí být vykonána, pak je možné někoho požádat, aby se o tento úkol pokusil a zajistil si modlitební podporu a pochopení církve. Za těchto okolností se mohou projevit skryté schopnosti nebo Pán může dát potřebný talent.

Ideálem je dokonalý soulad mezi potřebami církve a dostupnými dary pro vedení. Jedním ze způsobů, jak nahlížet na potřeby, které se musí starší snažit pokrýt, je zaměřit se na skupiny lidí kolem církve.

1. *Lidé přicházející do sboru* – jsou to lidé, kteří přicházejí v důsledku evangelizace, růstu rodin nebo přestěhování. Zde jsou potřebné dary pro evangelizaci, tvorbu evangelizační literatury, poradenství pro hledající (individuální nebo skupinové), poradenství pro mladé rodiny.

2. *Nově obrácení* – lidé, kteří právě uvěřili. Zde jsou potřeba dary určené k přípravě lidí na křest a členství v církvi a k výchově v počátcích jejich křesťanského života.

3. *Domácí víry* – „jádro sboru“, tzn. tělo církve. Zde jsou potřebné dary vyučování a kázání, navštěvování a pastorece lidí všech věkových kategorií; vedení bohoslužeb; dohled nad všemi skupinami, knihovnou, prodejem knih, hudbou a shromážděními sboru.

4. *Misionáři* – Patří sem také podpora misí a vysílání lidí na práci do jiných částí naší země a celého světa. Mimo jiné je zde zapotřebí daru povzbuzování.

5. *Odcházející* – Jsou zde také lidé, kteří jsou na odchodu z církve, ať již z důvodu odpadnutí, nebo kázně, či nespokojenosti nebo prostě proto, že se stěhují do jiného města. Zde je žádoucí trpělivost s problematickými lidmi a pochopení pro morální a sociální problémy.

Ať už se starší rozhodnou rozdělit si práci jakkoli, tato analýza ukazuje hlavní oblasti, které je třeba zvážit. Vždy musí existovat nějaké cíle a v Efezským 4,11–13 nám Pavel říká, jaké jsou hlavní cíle. Nejprve říká, že pastýři a vedoucí mají „připravovat Boží lid k dílu služby, k budování Kristova těla“. To znamená, že mají v této práci připravovat všechny členy. Nebudou dělat všechno sami, ale využijí vhodné lidi v církvi jako učedníky a vyškolí je pro budoucí vedení. Členové mají být také povzbuzováni a podporováni v každodenním svědectví o Pánu mezi svými přáteli a sousedy.

Starší musí jít členům příkladem v evangelizační horlivosti. Starší by měli být aktivní ve svém osobním svědectví a jejich modlitby ve sboru by měly odrážet lásku k lidem, kteří jsou odloučeni od Boha a na cestě k věčné zkáze. Vedoucí nebudou bráni vážně, když budou naléhat na členy, aby horlivě vydávali každodenní svědectví o Pánu, pokud sami nebudou dobrým příkladem. Také by měli povzbuzovat ty, kteří v církvi mají schopnost vyhledávat neobrácené lidi a mluvit s nimi. Tuto zodpovědnost mají všichni křesťané, ale někteří jsou pro takovou práci obzvláště nadaní a měli by být pro ni připravováni a ustanoveni.

Může být vhodné uspořádat vzdělávací kurzy nebo povzbudit členy, aby se zúčastnili vzdělávání v oblasti poradenství, vedení, práce s dětmi a mládeží, vedení skupin atd. Církve se má „budovat v lásce podle toho, jak je každé části dáno“ (Ef 4,16) a povinností starších je tento proces umožnit.

Druhý cíl Pavel zdůrazňuje slovy „až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.“ To znamená pomáhat každému členu růst v lásce, ve víře, ve svatosti a v podobnosti Kristu a připravovat je na vstup do věčné slávy. Tohoto cíle má být dosaženo vyučováním, osobním poradenstvím a rozvíjením účinného duchovního společenství mezi členy.

Starší musí vést církve a k tomu potřebují věnovat čas modlitbě |a rozjímání, hodnocení práce jako celku a plánování směřování a dlouhodobé budoucnosti církve.

Některé sbory zjistily, že když bylo ustanoveno více starších a diakonů, došlo k omezení některých služeb ve sboru. Starší a diakoni vidí stále více možností, jak prospět církvi v rozvoji jejích služeb. To následně pohlcuje veškerý jejich volný čas. Možná byli vedoucími v nedělní škole nebo pracovali s mládeží a nyní jsou tyto skupiny ochuzeny o jejich pomoc. Neexistují jednoduchá řešení, musíme být realisté. Žádný sbor nemůže dokonale naplnit všechny své služby; může být nutné, aby se starší a diakoni nadále věnovali jiné práci, pro kterou jsou vhodní, dokud nebude k dispozici další schopná pomoc. To může znamenat, že jejich práce starších nebo diakonů utrpí, zejména pokud mají také vlastní rodiny, o které se musí starat. Pro tyto situace musí mít celá církev modlitební pochopení. Je dobré představovat si ideální církev, ale idealismus jednoho člověka může být příčinou zhroucení jiného. Ve všech těchto věcech musíme neustále „obnovovat svou mysl“ (Ř 12,1–2).

Jak dlouho mají starší sloužit církvi? Měli by odejít do důchodu? V Novém zákoně rozhodně není žádný důvod k tomu, aby starší v určitém věku odešli do důchodu. Takové rozhodnutí může být oprávněné pouze tehdy, když o starších uvažujeme jako o osobách, které zastávají nějaký úřad, a pak můžeme mluvit o „funkčním období“. Být starším je služba, a dokud je člověk schopen tuto službu vykonávat, je stále Božím darem pro církve. Jak však jeho síly s přibývajícím věkem nebo zdravotním stavem slábnou, měl by být postupně zbavován odpovědnosti. Tato zásada se nejnáze uplatňuje v situaci pluralitního staršovstva, kdy ostatní starší mohou postupně přebírat práci, kterou dříve vykonával stárnoucí bratr. Problémy však vznikají tam, kde dominuje jeden člověk a káže ještě dlouho poté, co jeho síly začaly upadat. Často se stává, že církve, kterou pomáhal budovat, začne ztrácet půdu pod nohama. Pokud byl tento muž kazatelem po mnoho let, může mít jeho odchod do důchodu nebo smrt zničující dopad na církve a ostatní musí začít budovat sbor znovu. Já osobně jsem měl takovou starost, abych se nestal překážkou Pánova díla, že jsem odešel dze služby v 65 letech. Cítil jsem, že mám pro to biblickou oporu v Numeri 8,25! Nyní jsem

pod vedením ostatních, aby mě používali tak dlouho, dokud to budou považovat za správné před Pánem.

Neexistují žádná pravidla o tom, jak dlouho by měl starší, který káže, pokračovat ve službě v jednom sboru. Vliv na to má mnoho faktorů, dary a schopnosti daného člověka, stav církve a vztah mezi ním a církví. Krátká působení nejsou obecně příliš konstruktivní. Těžko se mi věří, že člověk může odvést hodnotnou práci za méně než pět let, ale zdá se, že některým mužům dochází dech už dříve.

Starší, který káže, by se neměl stěhovat do jiné církve jen proto, že „se cítí být povolán“. Jeho vlastní touhy a Pánovo jednání s jiným sborem mohou naznačovat změnu, ale je třeba velmi pečlivě zvážit, jaký dopad na sbor bude mít, když takový starší pocítí, že musí jít jinam. Sbor sám musí dostat příležitost vyjádřit svůj názor spolu s plnohodnotnou diskusí mezi vedoucími obou sborů. Jednostranné rozhodnutí ze strany staršího je velmi nerozumné. Všichni zúčastnění se musí podřídit Pánu a je zapotřebí mnoho modliteb a zkoumání srdce.

Někdy může být třeba, aby církev staršího zbavila jeho odpovědnosti. Důvodem k takovému kroku může být neplnění jeho služby, duchovní úpadek, nedostatek lásky k církvi, pastorační necitlivost, odklon od pravého učení, morální selhání nebo vážný pokles v plnění biblických požadavků na staršího. Když je starší obviněn z nějakého pochybení nebo nesprávného chování, je třeba dbát na to, aby se věc řešila čestně a bez zastírání. Zároveň však musí být starší chráněn před zlomyslnými pomluvami a zlovolným očerňováním. „Stížnost proti starším nepřijímej, leda na základě výpovědi dvou nebo tří svědků“, a mohli bychom dodat „spolehlivých svědků“. Ale také „ty, kteří hřeší, kářej přede všemi, aby se báli i ostatní“ (1Tm 5,19-20).

Na druhou stranu může starší cítit, že je nutné se vzdát svých povinností, a to z mnoha důvodů. Může se domnívat, že okolnosti, v nichž se nachází, jsou překážkou nebo že již není schopen dobře vykonávat svou práci. Nedostatek požehnání v církvi může způsobit, že ho to odradí. Lidé ho již nemusí podporovat, nebo se dokonce může objevit odpor vůči jeho službě. Žádná z těchto věcí by však neměla být důvodem k tomu, aby člověk rezignoval bez konzultace se svými spolupracovníky.

MODLI SE!

–jk–

Předmluva ke knize Johna Charlese Rylea „Modli se!“

Modlitba je často přirovnávána k dýchání. Pro každé Boží dítě by měla být něčím *přirozeným* a snadným. Jednoduše patří k životu křesťana. Křesťan nemůže být bez modlitby. Ale současně v Písmu čteme, že modlitbě se musíme naučit. Jakkoliv přirozená se nám totiž může zdát, je vlastně velmi *nepřirozená* pro tělesného člověka.

Nepřirozená je proto, že nám není vlastní. Tedy ta skutečná modlitba, která je v Duchu a v pravdě. Člověk je totiž duchovně mrtvý a oddělený od svého Stvořitele a nemůže se takto modlit. Teprve když se narodí z Ducha skrze Slovo pravdy, může volat k Bohu s opravdovým srdcem. Teprve tehdy se modlitba stává křesťanovou přirozeností. Stará přirozenost se však stále vzpouzí a staví se na odpor té nové. Je to boj, v němž se trvale nacházíme a který bojujme ve víře v Pána Ježíše Krista. Tento boj bude dobojován až s odložením starého těla. Není proto divu, že se projevuje také v modlitebním životě.

Pro znovuzrozené je však modlitba *nadpřirozeným* darem. To však ještě neznamená, že by věděli, jak a za co se mají modlit. Nevědí! Proto se modlitbě musí učit. Ale od okamžiku nového narození jejich srdce volá: „Abba, Otče.“ Jejich vnitřní člověk se s důvěrou dítěte obrací k Bohu a volá k němu. A to je dar Boží milosti.

Právě o tomto volání mluví drobná kniha, kterou právě držíte. Anglický duchovní John Charles Ryle (1814–1900) ji psal pro společnost, která je na hony vzdálená té naší – psal lidem, kteří se z velké části považovali za křesťany, ale žili, jako kdyby Bůh nebyl. Tři návštěvy církve považovali ve svém životě za nezbytné a také za dostatečné: když zde byli jako novorozenci pokřtěni, když zde byli v dospělosti oddáni, a nakonec když zde byli po smrti vystaveni v rakvi těsně před tím, než byli pohřbeni. Všechny ostatní návštěvy církve již byly něčím navíc. Podle toho také vypadal jejich duchovní život.

Právě takovým lidem byla kniha původně adresována, takže svou razancí a silou může dnešního čtenáře zaskočit. Pečlivým čtením však odhalíme, jak byly věci myšleny.

Autor sám v knize vyznává, že velmi silně lpí na spasení z milosti skrze víru – a to je potřeba mít stále na mysli, zejména když čteme některé pasáže, zvláště třeba kapitolu o vztahu modlitby a odpadnutí (kap. 6). Některá Ryleova slova by snad mohla zviklat duše slabé ve víře, což ale rozhodně není jeho záměrem. Tím je skutečně výzva a povolání k modlitbě. Nejde o zpochybňování něčí víry. Je to naléhavé volání a naléhavost nezná kompromisy.

Nechte se tedy oslovit radikalitou tohoto věrného a horlivého svědka Ježíše Krista, buďte povzbuzeni jeho výzvou k modlitbě ... a modlete se!

Knihu můžete zakoupit v našem e-shopu – eshop.solideogloria.cz.

MODLITBY POSMĚVAČŮ

Charles Spurgeon

Co o modlitbě vědí ti filozofové, kteří se jí posmívají? Modlitba je jim cizí, a proto nemohou posoudit její moc. Představme si, že by tucet z nich přísahal, že se modlili a že Bůh jejich modlitby nevyslyšel. Uvěřili bychom tomu. A také bychom dospěli k závěru, že modlitby takových lidí by neměly být vyslyšeny. Vždyť ten, kdo přichází k Bohu, musí věřit, že je; a tito pánové ani toto tvrzení nechtějí přijmout jako jisté. Když se však modlíme a Pán nás vyslyší, může nějaký argument vyvrátit tuto skutečnost? Skutečnost obstojí proti všem námitkám. Je to nepohyblivá skála, o kterou se tříští vlny skepticismu.

Připravujeme

MOUDROST KRÁLE ŠALOMOUNA

Každodenní zamyšlení z knihy Přísloví

Jaroslav Kernal

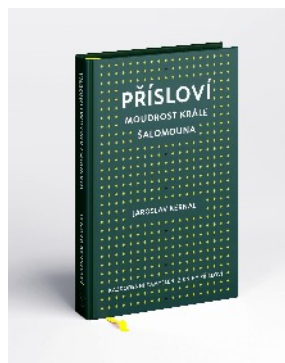
Kniha Přísloví je klenotem moudrosti v Božím slově. Všechny knihy Bible jsou inspirované Bohem a jsou vhodné k učení, k usvědčování, k nápravě a výchově ve spravedlnosti, aby byl každý Boží člověk dokonale připraven ke každému dobrému skutku. Bible je naprosto dostatečná, aby každého, kdo se do ní ponoří, kompletně připravila ke zbožnému životu, ke každému dobrému skutku, ke každodennímu chození s Pánem. To je smysl reformačního „sola scriptura“, „jedině“ nebo „pouze“ či

„samotné“ Písmo. Přesto máme v Bibli několik knih, které samy o sobě slibují svým čtenářům ještě něco více. Jednou z takových knih je kniha Zjevení, kde hned v samotném úvodu čteme příslib blaženosti pro každého, kdo tuto knihu předčítá, kdo jí naslouchá a kdo se jí řídí (Zj 1,3). Jinou takovou knihou je kniha Přísloví. Je to kniha, která zaslubuje moudrost – jak získat moudrost a kázeň, jak si osvojit spravedlnost, právo a přímou, jak pochopit výroky rozumnosti, jak získat schopnost porozumět příslovím a jinotaji (Př 1,1–6).

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, vázaná, s přebalem a záložkou.

Předprodejní cena: 280,- Kč

(Uvedená cena je za knihu **v předprodeji** a je platná pouze do vydání knihy v září 2024. Prodejní cena knihy bude 365,- Kč).

www.eshop.solideogloria.cz

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2024